

Arrest

nr. 189 708 van 13 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 april 2017 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. SAMPERMANS, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 26 juli 2016, in functie van haar Belgische moeder, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. Op 25 januari 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 29 maart 2017 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt.

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.07.2016 werd ingediend door:

*Naam: [E.-A.]
Voornaam: [Y.]
Nationaliteit: Marokko
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- schrijven en bijbehorend attesten FGTB dd. 25.07.2016 en 02.08.2016 waaruit blijkt ze in de periode januari 2015 – juli 2016 een werkloosheidsuitkering ontving.*
- e-mails dd. 29.09.2016 en 03.10.2016 waaruit blijkt dat ze zich ingeschreven heeft bij vier uitzendkantoren: echter, louter een inschrijving bij een uitzendkantoor kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene heden actief op zoek is naar een job*
- attest ONEM waaruit blijkt dat de referentiepersoon heden vrijgesteld is van de verplichting beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt, en dit sedert 01.12.2014.*

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt. Aangezien de referentiepersoon heden vrijgesteld is van de verplichting beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt, wordt de voorgelegde werkloosheidsuitkering in aanmerking genomen [...] in de beoordeling van de bestaansmiddelen. Uit het voorgelegde attest blijkt dat de referentiepersoon gedurende de periode januari 2015 – juli 2016 een gemiddeld maandelijks inkomen had van € 953,33.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn.

Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Gelet op de maandelijkse vaste kosten zoals o.a. de woonlasten en de kosten van de nutsvoorzieningen, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse indien zij dit nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Immers, het gegeven dat de moeder van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Van enige medische problematiek op naam van betrokkene is geen sprake."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.3. Verzoekster diende op 12 april 2017 nogmaals, in functie van haar Belgische moeder, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting is gebleken dat verzoekster op 12 april 2017 een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende. Door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft verzoekster uitdrukkelijk haar wil te kennen gegeven om haar verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan verweerder teneinde deze ervan te overtuigen zijn standpunt, dat hij heeft geuit naar aanleiding van de vorige aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken. De vernietiging van de op 25 januari 2017 genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan slechts tot gevolg hebben dat verweerder een nieuw standpunt dient in te nemen inzake verzoeksters verblijfsaanvraag. Verweerder is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen gelet op het feit dat hij opnieuw door verzoekster werd gevat. Er dient in casu dan ook te worden geconcludeerd dat het indienen van een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aldus een gewijzigde omstandigheid inhoudt waardoor verzoekster niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang (cf. in dezelfde zin: RvS 4 april 2003, nr. 117.943, RvS 14 november 2006, nr. 164.727). Verzoeksters raadvrouw stelt ter terechtzitting dat aan verzoekster een F-kaart werd afgeleverd en dat deze vervolgens weer werd ingetrokken en dat zij derhalve misschien toch een belang heeft bij de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf

van meer dan drie maanden, aangezien de vernietiging van deze beslissing ertoe zou kunnen leiden dat zij opnieuw in het bezit dient te worden gesteld van voormeld verblijfsdocument. De Raad kan in dit verband slechts opmerken dat de eventuele vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet toelaat te besluiten dat vaststaat dat verzoekster enig verblijfsrecht heeft en dat zij opnieuw in het bezit zou dienen te worden gesteld van een document dat haar per vergissing werd afgeleverd en vervolgens opnieuw werd ingehouden. Hierbij moet worden benadrukt dat verzoeksters eerste aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd ingediend op 26 juli 2016 en dat verweerder deze aanvraag bij beslissing van 25 januari 2017 afwees, zodat de in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde beslissingstermijn van zes maanden werd gerespecteerd en dat het feit dat een gemeenteambtenaar haar voorbarig in het bezit stelde van een F-kaart niet inhoudt dat zij enig recht op verblijf had. De raadvrouw van verzoekster wijst er in tweede instantie op dat in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat haar moeder geen huishuur moet betalen en dat het risico bestaat dat verweerder dit bij de behandeling van haar nieuwe aanvraag over het hoofd ziet. Niets verhindert verzoekster evenwel om deze verduidelijking ter kennis te brengen van verweerder, zodat hij er rekening mee kan houden bij de beoordeling van verzoeksters tweede aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Het feit dat verzoekster het vereist achtte een tweede aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen impliceert dat zij van oordeel was dat deze eerste aanvraag op zich niet voldoende was onderbouwd en het daarom was vereist een beter gestaafde aanvraag in te dienen. Anders oordelen zou immers betekenen dat verzoekster bewust zinloze handelingen stelt.

Het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is, nu niet blijkt dat verzoekster nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van deze beslissing, onontvankelijk.

2.2. Verder merkt de Raad op dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "*van de feiten en de middelen*". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster geen enkel middel ontwikkelt dat specifiek is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is bijgevolg ook onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het op 29 maart 2017 aan verzoekster betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK